

ROZKURCZYĆ SIĘ (3) *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (tak w roz-).

inf rozkurczyć się (3). ◊ [*praet* 3 *sg f* rozkurczyła się.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (trzy z niżej notowanych przykładów) – XVIII w. s.v. rozkurczyć.

Wyprostować się, rozprostować się; recurvare, reverti PolAnt (2) :

W przeciwstawieniach: »skurczony, [kurczyć się, przykurczyć] ... rozkurczyć się« (1): á była [niewiasta] fkurczona: y nie mogła żadną miarą wzgorę poyźrzeć (*marg*) roskurczyć fię. (-) *WujNT Luc* 13/11; [yely Iezvśza Barzo chlvśtacz myotlamy przed wfem lvdem [...] a krew plynye aze do zyemye yśz kvrczył fyę mylośny Iezvśz y śchylil blyzv zyemye, bo fyę roskvrczycz nye mogli, any podnyelcz przed ranamy *RozmyślDomin* 68; á modl fię za mną ábych mogli przykurczyć rękę fwą do siebie: Y prośił Mąż Boży Páná/ á roskurczyłá fię ręká krolewka/ y była táka iáko przed tym. *BibRadz* 3.Reg 13/6 (*Linde* s.v. rozkurczyć), *Luc* 13/11 (*Linde* s.v. rozkurczyć)].

Przen (2) : Bo tá śprofność [niekaranie śmiercią zabójstwa] obraża rozum ludzki [...]: ná śprawiedliwość śturmuie: y oney nie da fię roskurczyć *GórnRozm* E3v; [Abowiem fie pokázuie/ iż bez tey cnoty [tj. męstwa]/ wśzyśtkie ine śą iákobj zwiáżáne [!] zá nogi y zá ręce/ niemogąc fie roskurczyć. *LGranWarszPrzew* 1570/151v].

a) *Wyzbyć się pokory, uniezależnić się [przed kim (= z czyjego powodu)]* (1) : Póki teź Cefárzowie Konśtántynopolitáńscy śtárośty fwoie we Włóśzech miewáli/ Papieźowie przed nimi roskurczyć fię nie mogli. *NiemObr* 170.

Formacje współrdzenne cf KURCZYĆ.